

Arrest

nr. 238 329 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 oktober 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 oktober 2018.

1.2. Op 31 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Oorspronkelijk bent u afkomstig uit Qarcha gelegen in het district van Qarabagh in de provincie Ghazni. Later vestigde u zich echter in Pesjavar gelegen in Pakistan. U bent Hazara van etnische origine en een sjiïet. U bent alleenstaand en heeft twee broers. Uw vader overleed een natuurlijke dood toen u nog klein was. U woonde in Qarcha alleen met uw moeder en twee broers. Jullie bezaten landbouwgronden die werden beheerd door uw oom langs vaderzijde, aangezien uw vader reeds was overleden. Naar aanleiding van een conflict over desbetreffende gronden werd uw paternale oom vermoord door een neef van deze oom en uw vader. Nadat overheidsdiensten ter plaatse kwamen werd deze neef gearresteerd en vervolgens gevangengezet. Uw achterneef liet het hier echter niet bij. Hij begon jullie te bedreigen vanuit de gevangenis, zeggend dat hij jullie ging vermoorden. Dit culmineerde in het neersteken van uw broer H. door de zonen van deze achterneef. Uit schrik voor verdere represailles besloot jullie moeder te vluchten. Ze verkocht de landbouwgronden en stuurde met de opbrengsten hiervan uw neergestoken broer naar Europa. Met het resterende geld vluchtten jij, uw resterende broer Ha. en uw moeder naar Pakistan. In Pakistan verbleven jullie gedurende enkele maanden in Karachi, waarna jullie vertrokken naar verre familie van uw moeder in Pesjavar. U woonde gedurende drie en een half jaar bij deze familie in Pesjavar. Uit schrik voor vergeldingsacties van uw achterneef mocht u het huis echter niet verlaten en werkte u steeds binnen. Wanneer uw moeder plots kwam te overlijden, kon u niet langer verblijven bij deze familie. Ze gingen namelijk terug naar Afghanistan en konden u en uw broer niet meenemen. Immers jullie neef ging jullie naar alle waarschijnlijkheid vermoorden. S., het gezinshoofd van de familie, stuurde jullie daarom naar UNCHR in India met zijn eigen ouders. Hier vingen jullie echter bot waarop jullie terugkeerden naar Pakistan. Sinds jullie onmogelijk terug konden naar Afghanistan en er in Pakistan niets voor u restte, besloten u en uw broer te vluchten naar Europa. U reisde vanuit Pakistan naar Iran, waar u bij de grensoversteek bij Turkije het contact met uw broer verloor. Van hieruit reisde u door naar Griekenland en vervolgens via Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om in Denemarken te belanden. In Denemarken werd uw verzoek om internationale bescherming niet ingewilligd. Hierop ging u via Duitsland naar België, waar u op 10 oktober 2018 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en uw origineel Afghaanse paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu maakt u uw verblijf in Pakistan op geen enkele wijze aannemelijk. Zo legt u geen enkel document neer dat uw verblijf in Pakistan op enige manier kan staven (CGVS p.15). Noch heeft u weet van het bestaan van documenten die worden uitgegeven aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (CGVS p.15). Dat u tijdens uw vijfjarig verblijf niets vernomen hebt over het bestaan van "Proof of Registration – cards" (PoR- kaarten) die worden uitgedeeld door het UNCHR aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan bij hun registratie is merkwaardig te noemen. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U bent namelijk wel vertrouwd met het UNCHR en zijn werking, in die mate dat u zelfs naar UNCHR India trekt om zich daar te registreren als vluchteling (CGVS p. 8,17,18). Het kan dan ook op zijn allerminst overtuigen dat u van de PoR-kaarten niets van afweet, wat uw beweerde verblijf in Pakistan sterk in vraag stelt.

Verder is het opmerkelijk dat u geen Urdu heeft geleerd tijdens uw vijfjarig verblijf aldaar. Het Engels, de tweede officiële landstaal van Pakistan zou u ook pas in Denemarken samen met het Deens hebben geleerd (CGVS p. 4,5). Dat u in de tijdspanne van 2 jaar in Denemarken wel het Engels en Deens kan

oppikken maar gedurende vijf jaar in Pakistan geen Urdu beheerst, is weinig geloofwaardig. Dit doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot uw vermeende verblijf in Pakistan.

Ook moet worden gesteld dat uw geografische kennis van Pakistan vrijwel onbestaande is. Wanneer gevraagd hoe u de grens overstak van Afghanistan naar Pakistan, kan u geen enkele plaats opnoemen (CGVS p. 14). De verklaring dat u jong was en er nog nooit eerder was geweest kan uw onwetendheid evenwel enigszins verschoonen (CGVS p. 10,14). Wanneer gevraagd naar uw verblijf in Karachi weet u echter niet te zeggen waar u juist woonde, noch kende u enig vluchtelingenkamp in de buurt (CGVS p. 14). Uw gebrek aan kennis van Pesjavar is daarbovenop geheel onvoorstelbaar. Dat u als Afghaan geen weet hebt van vluchtelingenkampen in de buurt is moeilijk te geloven, immers als illegale Afghaan kan men toch enige kennis hieromtrent verwachten (CGVS p. 15). Verder heeft u geen weet van Sethi Town, een bekende buurt voor Afghaanse vluchtelingen gelegen in dezelfde wijk waar u meent te hebben gewoond zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (blauwe map). U kan niets vertellen over scholen in de buurt noch kent u de naam van de burgemeester (CGVS p.16). U weet zelfs niet de naam van de provincie waarin Pesjavar is gelegen (CGVS p. 9). Dit schrijnend gebrek aan kennis over Pakistan, en Pesjavar in het bijzonder, verklaart u door het feit dat u steeds diende binnen te blijven (CGVS p. 15,16). Uw leven was per slot van rekening constant in gevaar door moordenaars ingehuurd door uw neef (CGVS 15,16). Dat deze verklaringen geheel ontoereikend zijn, blijkt uit de verdere bespreking van uw asielrelaas. In ieder geval is het uiterst merkwaardig dat hoewel u steeds binnenbleef tijdens uw verblijf in Pakistan, u nooit naar de radio luisterde of naar televisie keek, wat jullie wel in huis hadden (CGVS p. 17). U noemt geen namen van radio/tvstations in Pesjavar op wanneer het CGVS u hiernaar vraagt (CGVS p.17). Deze aaneenschakeling van tekorten aan kennis zijn fnuikend voor de geloofwaardigheid wat betreft uw verblijf in Pakistan. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map).

Hierbij moet verder worden gesteld dat uw zeer vage tijdrekening ook niet overtuigd van een doorleefd relaas. Wanneer gevraagd hoelang u in Karachi verbleef zegt u: "3, of 4, maximum maanden", idem wat betreft Pesjavar: "Twee of drie jaar, of drie jaar en half" zegt u (CGVS p. 10). Deze zeer onnauwkeurige tijdsbepalingen komen de geloofwaardigheid van uw verblijf in Pakistan niet ten goede, integendeel ze ondermijnen de geloofwaardigheid verder.

Wat betreft de verklaringen die u verstrekt over uw familiaal netwerk moet worden gesteld dat deze bijzonder vaag zijn, wat des te meer twijfels doet rijzen over uw oprechtheid. U weet namelijk zeer weinig te vertellen over de 'verre' familie van uw moeder. Dit is opmerkelijk want na uw vertrek uit Karachi ging u naar Pesjavar, waar u zeker 3 jaar lang verbleef bij familie van uw moeder en daar dag en nacht werkte als tapijtklopper (CGVS p. 7,8,10,16). Wanneer gevraagd naar die familie stelt u eerst "[...] ik weet zelf niet wie ze waren maar die persoon kende ons wel.", later verklaart u dat het familiehoofd S. heette, en ze jullie hielpen omdat jullie "niemand anders hadden" (CGVS p.6,7). Het moet worden vermeld dat S. zijn hulp zeer ver ging. Hij gaf jullie een dak boven het hoofd, ging uw taskara en paspoort regelen in Afghanistan en hielp u en uw broer daarbovenop naar India te reizen met zijn ouders en telkens weer de grens over te steken tussen Afghanistan en Pakistan. Tenslotte regelde hij jullie vlucht naar Europa (CGVS p.5,6,8,10,16,17,18.). Dit doet vermoeden dat er nauwe banden bestonden tussen u en deze familie, immers deze gedragingen getuigen van een verregaand plichtsbesef. In dit licht kunnen de beweringen dat u ze niet kende en dat ze het louter deden omdat jullie niemand anders hadden allerminst overtuigen, dit ging duidelijk verder dan liefdadigheid (CGVS p.6,7). De verklaringen dat het uw moeder was die fungeerde als bemiddelaar tussen u en deze familie kan evenmin overtuigen (CGVS p.8). Na de dood van uw moeder regelden ze immers uw reispaspoort, uw reis naar India en uw uiteindelijke reis naar Europa, wat wijst op een blijvende band met die familie (CGVS p.6,8,18). Deze kennelijk nauwe band met deze familie doet ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw verklaringen dat ze gewoonweg zijn vertrokken naar een onbekende locatie in Afghanistan zonder dat u daarvan op de hoogte zou zijn en u er geen contact meer mee heeft (CGVS p.6,7). Het is immers moeilijk denkbaar dat deze familie, die u zo heeft geholpen, plots en geheel van de radar zou verdwijnen. Daarnaast zijn de bijzonder summiere verklaringen over het spoorloos verdwijnen van uw broer, waarvan u enkel zegt dat hij verdween bij de grensoversteek, en het overlijden van uw moeder dat u beschrijft als "ze had veel stress en dan is ze plots ziek geworden en overleden", weinigzeggend (CGVS p.6,7,9). Dit schraagt het vermoeden dat u niet oprecht bent in uw verklaringen omtrent uw familie en het netwerk waarop u kan steunen, en bijgevolg ook onoprecht bent wat betreft uw recente plaatsen van verblijf.

Met het bovenstaande ingedachte wordt er echter niet getwijfeld aan uw kort verblijf in India. De stelling dat u en uw broer naar daar gingen als medische begeleiders -is aannemelijk gezien het MED-X visum

in uw paspoort (CGVS p.17,18). Aan uw verblijf van 50 dagen wordt evenmin getwijfeld sinds dit overeenkomt met het uitgereikte visum. Sinds u echter vanuit Kabul vloog, steunt dit op geen enkele manier uw beweerde verblijf in Pakistan (CGVS p.18). Het feit dat jullie meedingen als de medische begeleiders van de ouders van S. schraagt evenwel het vermoeden dat er inderdaad nauwe banden bestaan tussen u en deze familie, wat uw oprechtheid met betrekking tot uw verklaringen hieromtrent en uw mogelijks netwerk in Afghanistan verder in vraag stelt.

Dat u in Ghazni werd geboren wordt heden niet in vraag gesteld. Dit desondanks uw zeer gebrekkige kennis van de regio. Buiten de aangrenzende districten kan u vrijwel geen informatie over het district Qarabagh aanreiken (CGVS p.11). Noch kan u één enkel omringend dorp van uw dorp benoemen, zelfs geen enkel van uw gehele district (CGVS p. 12). Evenmin weet u iets te vertellen over de provincie Ghazni (CGVS p. 13). Er dient echter begrip worden getoond voor de jonge leeftijd die u had op het moment dat u daar woonde. Zoals u zelf stelt, u was toen erg klein en er nog niet mee bezig, wat u gebrek aan kennis enigszins verschoont (CGVS p. 13). Wat uiteraard niet kan worden gezegd voor uw verblijf in Pakistan, waar u zegt te hebben verbleven tot uw 17 jaar. Wel is aannemelijk dat u sinds uw 11 jaar niet meer in Ghazni hebt verbleven. Immers, u stelt zelf dat u nooit meer bent teruggekeerd naar Afghanistan behalve om uw paspoort te bekomen in Kabul en om uw vlucht naar India te nemen (CGVS p. 6,9,17). Uw taskara uit Ghazni, dat u nodig had voor uw paspoort, zou S. voor u hebben bemachtigd in Qarabagh (CGVS p. 10,19).

De redenen die u aanhaalt voor uw beweerde vertrek naar Pakistan vanuit Ghazni zijn echter geheel ongeloofwaardig. U stelt dat na een grondconflict uw ooms langs vaderzijde werd vermoord door de neef van uw vader en paternale oom (CGVS p. 8,21). Meer kan u echter niet over dit conflict vertellen, buiten het feit dat dit schering en inslag is in kleine dorpen (CGVS p. 21). Wanneer gevraagd naar meer details, stuit het CGVS meerdere malen op gebrekkige antwoorden van uw kant als zijnde "ik weet het niet". Nogmaals bevraagd naar de oorzaak van deze problemen zegt u dat "[...]dergelijke problemen komen vaak voor [...]" (CGVS p.21). Deze bijzondere summiere informatie en stereotiepe uitleg rond grondconflicten zijn niet afdoende en stellen de aannemelijkheid van uw relaas op de proef. U slaagt er niet in dit grondconflict te concretiseren. Dat u op dat moment zeer jong was kan uw gebrekkige kennis hieromtrent niet verklaren, gezien uw moeder u vaak informeerde over de problemen die jullie hadden ervaren (CGVS p. 11).

Verder stelt u dat deze neef uiteindelijk door de overheidstroepen werd gevat en in de gevangenis geplaatst (CGVS p.8,21). Achter de tralies zinde uw achterneef echter op wraak, en bedreigde hij uw familie constant (CGVS p.21,22,23). Na twee of drie jaar zouden zijn zonen dan uiteindelijk uw broer hebben neergestoken (CGVS p. 20, 22). Over de concrete bedreigingen kan u echter niks uitleggen, behalve dat hij jullie ging bestraffen vanwege het verlies van zijn gronden, wat weinig specifiek is (CGVS p.22,23). Wanneer gevraagd naar waarom de zonen van de neef van uw vader pas na twee jaar vergelding zochten geeft u wederom een stereotiepe uitleg. U stelt dat in uw land zulke vetes verscheidene jaren kunnen aanslepen (CGVS p. 22). Deze stereotiepe, weinig specifieke verklaringen stellen de geloofwaardigheid van uw relaas verder in vraag. Tegelijkertijd stelt u dat hij een zeer machtig man was, met vele connecties die vrijwel alles kon gedaan krijgen (CGVS p. 22). U kan dit echter niet staven, waardoor dit slechts een blote bewering betreft. Zo zegt u dat u zelfs niet in Pakistan veilig was, dat hij huurmoordenaars kon inzetten (CGVS p. 16,18,22). Dit is gezien uw profiel van boeren die net rond konden komen op zich al uiterst onwaarschijnlijk. De man is immers deel van uw familie (CGVS p. 20,23). Waarom u ook niet meteen op de vlucht slaat voor zo een man is onduidelijk, immers "[...]alles wat hij wou doen kon hij heel snel regelen." (CGVS p.23). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat het wel degelijk om zo een machtig man ging, aangezien er niets gebeurde gedurende drie jaar. Dat u die gronden ook zonder enig probleem kon verkopen aan een derde partij, doet de geloofwaardigheid verder dalen (CGVS p. 24). Immers, niemand wil toch riskeren in conflict te komen met uw achterneef gezien zijn macht. Deze aaneenschakeling van onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen zijn fnuikend voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een laatste keer gevraagd naar aanwijzingen dat u concreet in gevaar bent stelt u nogmaals "Dergelijke conflicten kunnen jaren duren [...]" Het is gewoon deel van onze cultuur, dergelijke conflicten duren soms tachtig of honderden jaren." (CGVS p. 24). Dat u wederom een dergelijk stereotiepe uitleg geeft, doet niets om de geloofwaardigheid van uw relaas te redden.

Ten gevolge van uw ongeloofwaardig vluchtrelaas moet ook uw bijhorende vlucht naar Pakistan in vraag worden gesteld. Immers, uw relaas kan niet de basis vormen voor zulke verplaatsing, daar er geen

grond toe is. Bijgevolg is niet enkel uw verblijf in Pakistan onwaarschijnlijk, de eigenlijke aanleiding tot uw vlucht daarheen is evenmin aangetoond en derhalve niet geloofwaardig.

Verder haalt u nog verscheidene keren aan dat het voor Hazara's zeer onveilig is in Afghanistan. U stelt dat u overal wordt lastiggevalen en dat het nergens veilig is voor jullie. (CGVS p. 23,24,27). U haalt enkel algemeenheden naar boven. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door eender wie. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Qarcha, district Qarabagh van de provincie Ghazni alsook uw verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Ghazni, noch dat u daar ooit woonachtig bent geweest in Ghazni. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. X) U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>]) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. drie oktober 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten (CGVS p. 1). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Ghazni heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om

internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de uiteenzetting van het verzoekschrift, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en voert hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een grondconflict met zijn achterneef. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België nu (1) hij zijn verblijf in Pakistan op geen enkele wijze aannemelijk weet te maken omdat (a) hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn verblijf, noch weet heeft van het bestaan van documenten die worden uitgegeven aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, (b) het opmerkelijk is dat hij geen Urdu heeft geleerd gedurende zijn vijfjarig verblijf in Pakistan, te meer daar hij in de twee jaar in Denemarken wel het Engels en het Deens kon oppikken, (c) zijn geografische kennis van Pakistan vrijwel onbestaande is en (d) verzoeker zeer vage tijdsbepalingen hanteert aangaande zijn verblijf in Pakistan, (2) verzoekers verklaringen over zijn familiaal netwerk bijzonder vaag zijn en (3) hoewel niet getwijfeld wordt aan verzoekers kort verblijf in India, moet worden opgemerkt dat uit het door hem voorgelegde paspoort blijkt dat hij vanuit Kabul vloog, zodat dit geenszins zijn beweerde verblijf in

Pakistan kan aantonen en zijn verklaringen als zou hij zijn meegegaan als medische begeleider van de ouders van S. erop wijst dat er nauwe banden bestaan tussen verzoeker en deze familie; (ii) hoewel - ondanks verzoekers zeer gebrekkige kennis van de regio - op zich niet wordt betwist dat verzoeker geboren is in Ghazni, de redenen voor zijn vertrek uit Ghazni naar Pakistan niet geloofwaardig zijn nu (1) hij uiterst summiere en stereotiepe verklaringen aflegt aangaande grondconflicten en zijn gebrekkige kennis over het door hem voorgehouden grondconflict niet verschoond kan worden door zijn jonge leeftijd nu zijn moeder hem hier vaak over informeerde, (2) verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over de specifieke bedreigingen die zij ondervonden, (3) verzoekers verklaring als zou zijn neef een machtig man zijn met vele connecties die vrijwel alles gedaan kon krijgen een blote bewering betreft die bovendien haaks staat op het feit dat hij verklaart afkomstig te zijn van een landbouwersfamilie, zijn bewering dat hij niet onmiddellijk op de vlucht is geslaan, er gedurende drie jaar niets gebeurde en zij de gronden konden doorverkopen aan een derde partij en (iii) waar verzoeker aanvoert dat het voor Hazara's zeer onveilig is in Afghanistan hij niet verder komt dan algemeenheden en hij geen redenen aanhaalt waarom hij bij een terugkeer persoonlijk gevisieerd zou worden.

2.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk in Pakistan te hebben verbleven voor zijn komst naar België en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn eerdere verblijfplaats(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.2.2.2.1. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers herkomst uit het Afghaanse dorp Qarcha, district Qarabagh in de provincie Ghazni, ondanks zijn gebrekkige kennis van de regio, op zich niet wordt betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Dat u in Ghazni werd geboren wordt heden niet in vraag gesteld. Dit desondanks uw zeer gebrekkige kennis van de regio. Buiten de aangrenzende districten kan u vrijwel geen informatie over het district Qarabagh aanreiken (CGVS p.11). Noch kan u één enkel omringend dorp van uw dorp benoemen, zelfs geen enkel van uw gehele district (CGVS p. 12). Evenmin weet u iets te vertellen over de provincie Ghazni (CGVS p. 13). Er dient echter begrip worden getoond voor de jonge leeftijd die u had op het moment dat u daar woonde. Zoals u zelf stelt, u was toen erg klein en er nog niet mee bezig, wat u gebrek aan kennis enigszins verschoond (CGVS p. 13).

(...)" Desalniettemin wijst verzoekers gebrekkige en lacuneuze kennis er wel op dat hij niet recent verbleven heeft in het dorp Qarcha, district Qarabagh in de provincie Ghazni, hetgeen hij ook niet betwist in het verzoekschrift.

Ook wordt verzoekers kort verblijf in India van 28 maart 2015 tot 16 mei 2015, hetwelk uit het MED-X visum en de bijhorende stempels in zijn paspoort blijkt (zie administratief dossier, map 'Documenten' en administratief dossier, stuk 7, p. 17-18), niet betwist.

2.2.2.2.2. De Raad merkt evenwel op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn volgende verblijfplaatsen, meer bepaald aan zijn verklaringen als zou hij in Karachi en vervolgens in Peshawar in Pakistan hebben verbleven alvorens zijn komst naar België.

Zo blijkt vooreerst dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de leeftijd waarop hij zijn regio van herkomst (Ghazni) zou hebben verlaten om naar Pakistan te trekken. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker dat hij tot zijn 12 à 14 jaar in het Afghaanse dorp Qarcha, district Qarabagh in de provincie Ghazni verbleef om vervolgens naar Pakistan te gaan (administratief dossier, stuk 14, vragen 10 en 37), hetgeen op zich reeds een zeer vage tijdsindicatie inhoudt. Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker daarentegen aan dat hij vanaf zijn 11 jaar in Pakistan heeft verbleven (administratief dossier, stuk 7, p. 4).

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn verblijf in Pakistan (administratief dossier, stuk 7, p. 15) en dat verzoeker geheel niet op de hoogte is van documenten die worden uitgegeven aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. In dit verband overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"Noch heeft u weet van het bestaan van documenten die worden uitgegeven aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (CGVS p.15). Dat u tijdens uw vijfjarig verblijf niets vernomen hebt over het

bestaan van “Proof of Registration – cards” (PoR- kaarten) die worden uitgedeeld door het UNCHR aan Afghaanse vluchtelingen in Pakistan bij hun registratie is merkwaardig te noemen. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U bent namelijk wel vertrouwd met het UNCHR en zijn werking, in die mate dat u zelfs naar UNCHR India trekt om zich daar te registreren als vluchteling (CGVS p. 8,17,18). Het kan dan ook op zijn allerm minst overtuigen dat u van de PoR-kaarten niets van afweet, wat uw beweerde verblijf in Pakistan sterk in vraag stelt.”

Zo verzoeker benadrukt dat zijn gezin illegaal in Pakistan verbleef en hij bijgevolg niet over verblijfsdocumenten beschikt, komt hij niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Bovendien vermag verzoeker met de argumentatie in het verzoekschrift geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat hij nooit gehoord heeft van een PoR-kaart voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. De voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker geen Urdu beheerst ondanks zijn voorgehouden vijfjarig verblijf in Pakistan en ondanks de vaststelling dat hij gedurende zijn verblijf in Denemarken van twee jaar wel het Engels en het Deens kon oppikken, merkt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat hij analfabeet was en niet naar school ging in Pakistan zodat het niet opmerkelijk is dat hij geen Urdu leerde, alsook voert hij aan dat zijn studies in Denemarken in de juiste context moeten worden geplaatst, waarbij hij “*Dari als moedertaal [heeft], maar verklaarde pas voor het eerst Dari te leren in Denemarken*”. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zelf verklaart dat hij in Pakistan wel naar de Koranschool ging bij “*een meisje*” in zijn straat en daarbij de koran een beetje heeft geleerd (administratief dossier, stuk 7, p. 13 en 16), zodat redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat hij wel degelijk enigszins in aanraking kwam met het Urdu en hiervan, mede gelet op zijn voorgehouden vijfjarig verblijf in Pakistan, enige noties zou hebben en dit ondanks het feit dat hij analfabeet zou zijn, *quod non*. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk blijkt dat hij gedurende zijn tweejarig verblijf in Denemarken wel degelijk Engels – nochtans de tweede landstaal van Pakistan – en Deens kon oppikken (administratief dossier, stuk 7, p. 4). Dat verzoeker slechts Dari leerde in Denemarken zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan niet overtuigen nu dit zijn moedertaal betreft en hij verklaart deze taal thuis te hebben gesproken (administratief dossier, stuk 7, p. 4-5). Dat verzoeker geen Urdu heeft geleerd, doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan zijn voorgehouden verblijf in Pakistan.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers geografische kennis van Pakistan vrijwel onbestaande is. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld als volgt:

“(…) Wanneer gevraagd naar uw verblijf in Karachi weet u echter niet te zeggen waar u juist woonde, noch kende u enig vluchtelingenkamp in de buurt (CGVS p. 14). Uw gebrek aan kennis van Pesjavar is daarbovenop geheel onvoorstelbaar. Dat u als Afghaan geen weet hebt van vluchtelingenkampen in de buurt is moeilijk te geloven, immers als illegale Afghaan kan men toch enige kennis hieromtrent verwachten (CGVS p. 15). Verder heeft u geen weet van Sethi Town, een bekende buurt voor Afghaanse vluchtelingen gelegen in dezelfde wijk waar u meent te hebben gewoond zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (blauwe map). U kan niets vertellen over scholen in de buurt noch kent u de naam van de burgemeester (CGVS p.16). U weet zelfs niet de naam van de provincie waarin Pesjavar is gelegen (CGVS p. 9). Dit schrijnend gebrek aan kennis over Pakistan, en Pesjavar in het bijzonder, verklaart u door het feit dat u steeds diende binnen te blijven (CGVS p. 15,16). Uw leven was per slot van rekening constant in gevaar door moordenaars ingehuurd door uw neef (CGVS 15,16). Dat deze verklaringen geheel ontoereikend zijn, blijkt uit de verdere bespreking van uw asielrelaas. In ieder geval is het uiterst merkwaardig dat hoewel u steeds binnenbleef tijdens uw verblijf in Pakistan, u nooit naar de radio luisterde of naar televisie keek, wat jullie wel in huis hadden (CGVS p. 17). U noemt geen namen van radio/tvstations in Pesjavar op wanneer het CGVS u hiernaar vraagt (CGVS p.17). Deze aaneenschakeling van tekorten aan kennis zijn fnuikend voor de geloofwaardigheid wat betreft uw verblijf in Pakistan. De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map).”

Verzoeker benadrukt dat van een 11-jarige jongen niet verwacht kan worden dat hij gedetailleerde informatie kan verschaffen over zijn (korte) verblijf in Karachi, Pakistan. De Raad merkt evenwel op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. In dit verband dient er immers op gewezen dat ook verzoekers kennis over Pesjavar, waar hij volgens zijn verklaringen toch verschillende jaren zou hebben verbleven, geheel ontoereikend is.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker uitsluitend in zijn woonplaats verbleef omdat zij geen verblijfsdocumenten hadden, dat hij niet naar een officiële school ging en hij van thuis uit als tapijtenklopper werkte en dat hij amper 15 à 16 jaar was toen hij Pakistan verliet, vermag zijn gebrekkige kennis van Pakistan niet toe te dekken. Ook van een persoon met een jeugdige leeftijd en iemand die voornamelijk binnen zou hebben verbleven, mag immers worden verwacht dat deze kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij verschillende jaren zou hebben verbleven. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande geografische kennis vereist, noch dient men te beschikken over specifieke informatie- of communicatiemiddelen zoals radio of televisie, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen als zou hij niet geïnteresseerd zijn geweest in radio of televisie of dat hij hiertoe niet zomaar toegang had omdat deze in S. zijn kamer stonden (administratief dossier, stuk 7, p. 17) niet als erg geloofwaardig overkomen. Ze gaan immers over de dagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien dient er te dezen nog op gewezen dat verzoeker tot de jaren des onderscheids is gekomen. Het enkele gegeven dat verzoeker wel kon aangeven waar hij in Pesjavar zou hebben verbleven, vermag evenmin afbreuk te doen aan zijn gebrekkige geografische kennis van Pakistan.

De Raad merkt voorts op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geheel niet zou weten waar hij de grens van Afghanistan naar Pakistan zou hebben overgestoken (administratief dossier, stuk 7, p. 14). Hoewel, daargelaten verzoekers inconsistente verklaringen aangaande de leeftijd waarop hij Ghazni zou hebben verlaten, enigszins begrip kan worden opgebracht voor zijn jonge leeftijd ten tijde van de eerste grensovergang (administratief dossier, stuk 7, p. 10 en 14), dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nadien nog tweemaal zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Eenmaal om de vingerafdrukken voor zijn paspoort in orde te brengen en een andere keer om zijn vlucht naar India te nemen (administratief dossier, stuk 7, p. 9 en 18), doch dat hij ook in verband met deze reisroute geheel niets kan duiden (*ibid*, p. 10). Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker toen reeds 17 jaar oud was en bezwaarlijk kan voorhouden dat het “de eerste keer” was dat hij de grens overstak. Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reizen kan toelichten en minstens weet moet hebben van de plaatsen waar hij doorreisde. Dat verzoeker desondanks vage en ontwijkende verklaringen aflegt in verband met de plaatsen waar hij zou zijn gepasseerd van en naar Pakistan en hieromtrent niet de minste toelichting kan geven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn voorgehouden verblijf in Pakistan.

Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt: *“Hierbij moet verder worden gesteld dat uw zeer vage tijdrekening ook niet overtuigd van een doorleefd relaas. Wanneer gevraagd hoelang u in Karachi verbleef zegt u: “3, of 4, maximum maanden”, idem wat betreft Pesjavar: “Twee of drie jaar, of drie jaar en half” zegt u (CGVS p. 10). Deze zeer onnauwkeurige tijdsbepalingen komen de geloofwaardigheid van uw verblijf in Pakistan niet ten goede, integendeel ze ondermijnen de geloofwaardigheid verder.”*

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij niet goed is met precieze jaartallen, maar dat hij zijn verblijf in Pakistan wel kon situeren aan de hand van zijn leeftijd. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen aangaande de leeftijd waarop hij naar Pakistan ging evenwel inconsistent en bovendien erg vaag zijn, nu hij dit eerst situeert rond de leeftijd van 12 à 14 jaar en later rond zijn 11 jaar (*supra*), zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij zijn verblijf wel op basis van zijn leeftijd kon situeren. Ook dient opgemerkt dat verzoeker niet enkel vage en onnauwkeurige tijdsbepalingen hanteert met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Pakistan, doch eveneens tegenstrijdige verklaringen hierover aflegt. Zo geeft hij immers enerzijds aan dat hij van zijn 11 tot 16 jaar in Pakistan heeft gewoond, hetgeen neerkomt op een verblijf van vijf jaar (administratief dossier, stuk 7, p. 4), en anderzijds spreekt van een verblijf van 3 à 4 maanden naast een verblijf in Karachi en verder een verblijf tussen de 2 en 3,5 jaar in Pesjavar (administratief dossier, stuk 7, p. 10).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat er een kans bestaat dat hij in Pakistan internationale bescherming genoot en dat, mocht dit zo zijn, hij over een vluchtelingenpaspoort zou hebben beschikt dat hem zou hebben toegelaten om vanuit Pakistan naar India te reizen, hetgeen niet het geval was en hij bovendien niet over een SIM-kaart kon beschikken, noch naar een Pakistaanse school kon gaan omdat hij geen verblijfsdocumenten had in Pakistan, dient erop gewezen dat uit het voorgaande en gelet op hetgeen volgt, blijkt dat verzoeker in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, noch de (familiale) omstandigheden waarin hij leefde en om welke reden(en) hij zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. Aldus hindert verzoeker door zijn eigen handelen de asielinstanties bij het verifiëren of er in zijn hoofde al dan niet sprake is van een nood aan internationale bescherming. Het is dan ook in dit verband dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt dat er vanuit kan worden gegaan dat verzoeker elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden.

2.2.2.2.3. Verzoeker biedt daarenboven geen zicht op zijn familiaal netwerk, vermits hij hieromtrent vage en ongeloofwaardige verklaringen over aflegt.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Wat betreft de verklaringen die u verstrekt over uw familiaal netwerk moet worden gesteld dat deze bijzonder vaag zijn, wat des te meer twijfels doet rijzen over uw oprechtheid. U weet namelijk zeer weinig te vertellen over de ‘verre’ familie van uw moeder. Dit is opmerkelijk want na uw vertrek uit Karachi ging u naar Pesjavar, waar u zeker 3 jaar lang verbleef bij familie van uw moeder en daar dag en nacht werkte als tapijtklopper (CGVS p. 7,8,10,16). Wanneer gevraagd naar die familie stelt u eerst “[...] ik weet zelf niet wie ze waren maar die persoon kende ons wel.”, later verklaart u dat het familiehoofd S. heette, en ze jullie hielpen omdat jullie “niemand anders hadden” (CGVS p.6,7). Het moet worden vermeld dat S. zijn hulp zeer ver ging. Hij gaf jullie een dak boven het hoofd, ging uw taskara en paspoort regelen in Afghanistan en hielp u en uw broer daarbovenop naar India te reizen met zijn ouders en telkens weer de grens over te steken tussen Afghanistan en Pakistan. Tenslotte regelde hij jullie vlucht naar Europa (CGVS p.5,6,8,10,16,17,18.). Dit doet vermoeden dat er nauwe banden bestonden tussen u en deze familie, immers deze gedragingen getuigen van een verregaand plichtsbesef. In dit licht kunnen de beweringen dat u ze niet kende en dat ze het louter deden omdat jullie niemand anders hadden allerm minst overtuigen, dit ging duidelijk verder dan liefdadigheid (CGVS p.6,7). De verklaringen dat het uw moeder was die fungeerde als bemiddelaar tussen u en deze familie kan evenmin overtuigen (CGVS p.8). Na de dood van uw moeder regelden ze immers uw reis paspoort, uw reis naar India en uw uiteindelijke reis naar Europa, wat wijst op een blijvende band met die familie (CGVS p.6,8,18). Deze kennelijk nauwe band met deze familie doet ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw verklaringen dat ze gewoonweg zijn vertrokken naar een onbekende locatie in Afghanistan zonder dat u daarvan op de hoogte zou zijn en u er geen contact meer mee heeft (CGVS p.6,7). Het is immers moeilijk denkbaar dat deze familie, die u zo heeft geholpen, plots en geheel van de radar zou verdwijnen. Daarnaast zijn de bijzonder summiere verklaringen over het spoorloos verdwijnen van uw broer, waarvan u enkel zegt dat hij verdween bij de grensoversteek, en het overlijden van uw moeder dat u beschrijft als “ze had veel stress en dan is ze plots ziek geworden en overleden”, weinigzeggend (CGVS p.6,7,9). Dit schraagt het vermoeden dat u niet oprecht bent in uw verklaringen omtrent uw familie en het netwerk waarop u kan steunen, en bijgevolg ook onoprecht bent wat betreft uw recente plaatsen van verblijf.”

Verzoekers bewering dat hij niet inziet waarom hij bepaalde zaken anders zou hebben voorgesteld, valt geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende kernelementen van zijn vluchtrelaas. Het enkele gegeven dat verzoeker contact zou hebben opgenomen met de dienst tracking van het Rode Kruis om zijn beide broers terug te vinden - waarvan hij overigens geen enkel bewijs voorlegt -, doet geen enkele afbreuk aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen waaruit blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de ‘verre’ familie van moederszijde die hem zou hebben opgevangen in Pakistan, alsook dat hij bijzonder summiere en onaannemelijke verklaringen aflegt over de verdwijning van zijn broer en het overlijden van zijn moeder. Waar verzoeker verder beargumenteert dat hij geen contact meer heeft met deze verre familie omdat zijn broer en hijzelf niet meer konden terugreizen met deze familie naar Afghanistan, merkt de Raad op dat hij zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verder merkt de Raad op dat het, gelet op de Afghaanse context van ruime en uitgebreide familieverbanden, niet aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat hij, behoudens voormelde “verre familie”, zijn kerngezin (overleden vader, moeder en twee broers) en één oom (administratief dossier, stuk 7, p. 8, 9 en 10), geen enkel ander familielid meer zou hebben in Afghanistan en/of in Pakistan.

2.2.2.2.4. De Raad merkt voorts op dat de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit de Afghaanse provincie Ghazni naar Pakistan, meer bepaald het grondconflict, niet geloofwaardig zijn, hetgeen verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn verblijf in Pakistan ondermijnt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing nog geconsidereerd als volgt:

“De redenen die u aanhaalt voor uw beweerd vertrek naar Pakistan vanuit Ghazni zijn echter geheel ongeloofwaardig. U stelt dat na een grondconflict uw ooms langs vaderszijde werd vermoord door de neef van uw vader en paternale oom (CGVS p. 8,21). Meer kan u echter niet over dit conflict

vertellen, buiten het feit dat dit schering en inslag is in kleine dorpen (CGVS p. 21). Wanneer gevraagd naar meer details, stuit het CGVS meerdere malen op gebrekkige antwoorden van uw kant als zijnde “ik weet het niet”. Nogmaals bevraagd naar de oorzaak van deze problemen zegt u dat “[...]dergelijke problemen komen vaak voor [...]” (CGVS p.21). Deze bijzondere summiere informatie en stereotiepe uitleg rond grondconflicten zijn niet afdoende en stellen de aannemelijkheid van uw relaas op de proef. U slaagt er niet in dit grondconflict te concretiseren. Dat u op dat moment zeer jong was kan uw gebrekkige kennis hieromtrent niet verklaren, gezien uw moeder u vaak informeerde over de problemen die jullie hadden ervaren (CGVS p. 11).

Verder stelt u dat deze neef uiteindelijk door de overheidstroepen werd gevat en in de gevangenis geplaatst (CGVS p.8,21). Achter de tralies zinde uw achterneef echter op wraak, en bedreigde hij uw familie constant (CGVS p.21,22,23). Na twee of drie jaar zouden zijn zonen dan uiteindelijk uw broer hebben neergestoken (CGVS p. 20, 22). Over de concrete bedreigingen kan u echter niks uitleggen, behalve dat hij jullie ging bestraffen vanwege het verlies van zijn gronden, wat weinig specifiek is (CGVS p.22,23). Wanneer gevraagd naar waarom de zonen van de neef van uw vader pas na twee jaar vergelding zochten geeft u wederom een stereotiepe uitleg. U stelt dat in uw land zulke vetes verscheidene jaren kunnen aanslepen (CGVS p. 22). Deze stereotiepe, weinig specifieke verklaringen stellen de geloofwaardigheid van uw relaas verder in vraag. Tegelijkertijd stelt u dat hij een zeer machtig man was, met vele connecties die vrijwel alles kon gedaan krijgen (CGVS p. 22). U kan dit echter niet staven, waardoor dit slechts een blote bewering betreft. Zo zegt u dat u zelfs niet in Pakistan veilig was, dat hij huurmoordenaars kon inzetten (CGVS p. 16,18,22). Dit is gezien uw profiel van boeren die net rond konden komen op zich al uiterst onwaarschijnlijk. De man is immers deel van uw familie (CGVS p. 20,23). Waarom u ook niet meteen op de vlucht slaat voor zo een man is onduidelijk, immers “[...]Jalles wat hij wou doen kon hij heel snel regelen.” (CGVS p.23). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat het wel degelijk om zo een machtig man ging, aangezien er niets gebeurde gedurende drie jaar. Dat u die gronden ook zonder enig probleem kon verkopen aan een derde partij, doet de geloofwaardigheid verder dalen (CGVS p. 24). Immers, niemand wil toch riskeren in conflict te komen met uw achterneef gezien zijn macht. Deze aaneenschakeling van onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen zijn fnuikend voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een laatste keer gevraagd naar aanwijzingen dat u concreet in gevaar bent stelt u nogmaals “Dergelijke conflicten kunnen jaren duren [...] Het is gewoon deel van onze cultuur, dergelijke conflicten duren soms tachtig of honderden jaren.” (CGVS p. 24). Dat u wederom een dergelijk stereotiepe uitleg geeft, doet niets om de geloofwaardigheid van uw relaas te redden.

Ten gevolge van uw ongeloofwaardig vluchtrelaas moet ook uw bijhorende vlucht naar Pakistan in vraag worden gesteld. Immers, uw relaas kan niet de basis vormen voor zulke verplaatsing, daar er geen grond toe is. Bijgevolg is niet enkel uw verblijf in Pakistan onwaarschijnlijk, de eigenlijke aanleiding tot uw vlucht daarheen is evenmin aangetoond en derhalve niet geloofwaardig.”

Verzoeker meent dat zijn verklaringen niet als summier en stereotiep afgedaan kunnen worden aangezien hij slechts 8 of 9 jaar oud was ten tijde van de feiten en hij geheel afhankelijk is van de informatie die zijn moeder (een derde) hem hierover heeft verstrekt. Er dient te dezen op worden gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen naar aanleiding van een grondconflict met zijn achterneef, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. In dit verband is het nog belangrijk op te merken dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn familiaal netwerk, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich – zo zijn moeder daadwerkelijk zou zijn overleden – kan informeren via andere familieleden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij nog contact heeft met zijn oudere broer in Denemarken (administratief dossier, stuk 7, p. 6), die volgens zijn verklaringen nochtans neergestoken zou zijn door de zonen van de achterneef in de hele context van het grondconflict.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn broer slechts twee jaar nadat zijn oom was vermoord werd neergestoken, nu de gronden immers niet onmiddellijk aan zijn familie werden toebedeeld en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet kan verwachten dat reeds onmiddellijk nadat de oom vermoord was wraak zou worden genomen op zijn familie, te meer daar zijn achterneef zich op dat ogenblik in de gevangenis bevond, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn achterneef een machtig man was en hij aan de mensen van het dorp verkondigde dat hij verzoekers familie zou bestraffen en vermoorden (administratief dossier, stuk 7, p. 21-23). Verzoeker geeft aldus te kennen dat zijn achterneef hen vanuit de gevangenis bedreigde na de dood op zijn oom en dat zijn moeder hem zelfs vreesde in Pakistan (administratief dossier, stuk 7, p. 21-22). Gelet op de door verzoeker geschetste context van verzoekers achterneef als een machtig man met vele contacten, is het geheel niet aannemelijk dat deze gedurende

twee jaar niets zou hebben ondernomen en het slechts hield op bedreigingen om die dan plots om te zetten in een aanval gepleegd door zijn zonen op verzoekers broer.

Aangaande de actualiteit van zijn vrees, betoogt verzoeker dat het grondconflict gekenmerkt werd door geweld van een bijzondere intensiteit, dat het bovendien plaatsvond in de provincie Ghazni waar de veiligheidssituatie bijzonder slecht is en waar de overheid nagenoeg volledig verdreven werd door de taliban zodat hij bij een terugkeer geen bescherming van de overheid zal kunnen inroepen en zodat zijn familie vrij spel zal krijgen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker met deze argumentatie in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en stereotiep en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, dient te worden opgemerkt dat - zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het door hem geschetste grondconflict, *quod non* - het door verzoeker omschreven grondconflict op zich geen verband houdt met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging en bijgevolg niet kan worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Te dezen wijst de Raad er bovendien op dat verzoeker aangeeft nooit hulp te hebben gezocht bij de lokale of nationale autoriteiten en slechts bijgevolg hypothetische redenen opwerpt waarom dit geen soelaas zou kunnen bieden (administratief dossier, stuk 7, p. 23-24).

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig en stereotiep bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn verklaringen aangaande zijn herkomst en verblijfplaats(en), hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.2.2.2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt tevens nog op goede gronden op dat verzoekers kort verblijf in India niet wordt betwist, doch dat de vaststelling dat uit zijn paspoort blijkt dat hij vanuit Kabul naar India vloog met een MED-X visum zijn beweerde verblijf in Pakistan allerm minst kan staven.

Ook treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oppert dat de vaststelling dat verzoeker en zijn broer meevlogen als medische begeleiders van de ouders van S. het vermoeden sterkt dat er nauwe banden bestonden tussen verzoekers familie en de familie van S., hetgeen zijn oprechtheid met betrekking tot zijn verklaringen aangaande zijn mogelijk netwerk in Afghanistan verder ondermijnt.

2.2.2.2.6. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van het feit dat zijn etnie, meer bepaald het feit dat hij Hazara en sjiit is, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden op als volgt:

"Verder haalt u nog verscheidene keren aan dat het voor Hazara's zeer onveilig is in Afghanistan. U stelt dat u overal wordt lastiggevallen en dat het nergens veilig is voor jullie. (CGVS p. 23,24,27). U haalt enkel algemeenheden naar boven. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door eender wie. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

Met de verwijzing naar algemene informatie geciteerd in het verzoekschrift (p. 2-5), vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.2.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De taskara kan, daargelaten de hoge graad van corruptie en valse documenten in Afghanistan, hooguit verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst uit de Afghaanse provincie Ghazni aantonen, dewelke op zich niet worden betwist in dezen. Verzoeker verklaart aangaande deze taskara dat S. deze zou zijn gaan ophalen in zijn regio van herkomst (administratief dossier, stuk 7, p. 19), hetgeen – zoals hoger reeds werd vastgesteld – erop duidt dat de band tussen de familie van S. en hemzelf sterker is dan hij doet uitschijnen en hij bijgevolg geen zicht biedt op zijn werkelijke (familiale) omstandigheden. Uit de taskara kan geenszins verzoekers voorgehouden verblijf in Pakistan blijken, noch kan hieruit een vrees voor vervolging

Het paspoort toont opnieuw verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst uit de Afghaanse provincie Ghazni aan, alsook zijn kort verblijf in India met MED-X visum (*supra* voor de vaststelling dat dit er opnieuw op wijst dat verzoeker geen zicht biedt op zijn mogelijk netwerk in Afghanistan). Uit het paspoort kan evenwel geenszins blijken dat verzoeker naar Pakistan zou gegaan en daar zou hebben verbleven. Te meer daar uit het MED-X visum blijkt dat verzoeker vanuit Kabul naar India vloog en geenszins vanuit Pakistan is vertrokken.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Pakistan als (illegaal) Afghaans vluchteling, noch kan worden aangenomen dat verzoeker recent zou hebben verbleven in het dorp Qarcha, district Qarabagh van de Afghaanse provincie Ghazni.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. In de bestreden beslissing wordt echter vastgesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld kan aan de door verzoeker voorgehouden verblijfplaats(en) en levensomstandigheden geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden

verwacht dat hij er zich vestigt. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland is het bovendien niet uit te sluiten dat verzoeker reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden aanzien, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Door verzoekers gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad in het ongewisse over waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn plaats(en) van eerder verblijf heeft verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de veiligheidssituatie in Ghazni, dat er in zijn hoofde “*verzwarende omstandigheden*” zijn die het risico vergroten dat hij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld aldaar omdat hij lang in het buitenland heeft verbleven en hij verder betoogt dat er in zijn hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief, blijft hij volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen aangaande zijn verblijfplaats(en) en zijn familiaal netwerk en brengt hij bijgevolg geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER